

Čím onemocněla naše společnost?

Je těžké se vymotat z vlastní hlavy,
aniž bys nezažil sebevražedné stavy,
je těžké zbavit se depresí,
aniž bys z života vyhladil averzi,
je těžké chovat se normálně,
když jsi jinde mentálně.

Nenávidím sebe,
nenávidím tebe,
nenávidím vše, co dýchá,
a přeji si, ať skončí nebe.

Tady je pán – tady je kmán,
úspěch, prachy, postavení,
jenom to se dneska cení.
Copak nejsme stejní lidi?
Ale svět to takhle vidí!

Nedokážu dál už věřit,
svůj čas chtěl bych vyměřit.
Se štěstím jdeš na korzo,
můj život je však torzo.

Svět je jenom samé sliby,
mně však stále něco chybí.
Něco je mu třeba dát,
bych se nemusel dál bát.

Je to to poslední, co mi zbývá,
v mém okolí však nikdo nebývá,
kdo pomocnou by ruku dal,
ať život mě těší dál.

Ne, už mě to tady nebaví,
snad mě však někdo zastaví.
Poslední nádech, poslední výdech,
protože už se nevyznám v lidech,
nabít chci zbraň, už nemám výdrž,
učiním rázem problémům přítrž.

Ale co když, světe, zítra
ukážeš mi jiná jitra?
Chvíli ještě počkám,
snad se změny dočkám.